

Rig og fattig.

Julehistorie

af Johannes Vibe-Peterien.

Kirkeflokkerne i den store Kjøbstads tre Kirker fejrede deres tunge Ane-

Men ikke alle Steder hørte man, at Tonerne klang — kaldte „paa gam-

Dg det var dog Juleaften.

Nede i Byens Hovedgade med de mange store Butikker og de mange rige

Han kastede Glans over Byen.

Byen var stolt af ham i Bevidstheden om, at den ved hans Driftighed i de

Jeg noterer dette, baade fordi det for Staden's Borgere var et Tegn paa

De entleie begunstige Familier, der omgittes Bloch's, sølte noget umiddel-

Kun Kirkeflokkernes Ding-dang, Ding-dang som uanmeldt og trængte sig

Dg saa i Aften — Juleaften.

Dg dog prøvede man ogsaa hos Grosferer Bloch at holde Jul. Just

Ulyst fra den forstærkede Lysetrone

Da Huset's Herre havde faaet Serbi-

Der blev ikke lagt mange Ord ved

Da det var der for Resten noget i

„Mo'r — Mo'r!“ Fruen for

„Det er der vistnok; men den er imidlertid forlangt forbi; den plejer

„Hvad er det, min Pige?“

„Er der ikke Gudstjeneste i Aften i

Grosferer Bloch lod Uvisten synke

„Det er der vistnok; men den er imidlertid forlangt forbi; den plejer

„Hvad er det, min Pige?“

„Er der ikke Gudstjeneste i Aften i

Grosferer Bloch lod Uvisten synke

„Det er der vistnok; men den er imidlertid forlangt forbi; den plejer

„Hvad er det, min Pige?“

„Er der ikke Gudstjeneste i Aften i

Grosferer Bloch lod Uvisten synke

„Det er der vistnok; men den er imidlertid forlangt forbi; den plejer

„Hvad er det, min Pige?“

„Er der ikke Gudstjeneste i Aften i

Grosferer Bloch lod Uvisten synke

„Det er der vistnok; men den er imidlertid forlangt forbi; den plejer

„Hvad er det, min Pige?“

„Er der ikke Gudstjeneste i Aften i

Grosferer Bloch lod Uvisten synke

„Det er der vistnok; men den er imidlertid forlangt forbi; den plejer

„Hvad er det, min Pige?“

„Er der ikke Gudstjeneste i Aften i

Grosferer Bloch lod Uvisten synke

„Det er der vistnok; men den er imidlertid forlangt forbi; den plejer

„Hvad er det, min Pige?“

„Er der ikke Gudstjeneste i Aften i

Grosferer Bloch lod Uvisten synke

„Det er der vistnok; men den er imidlertid forlangt forbi; den plejer

„Hvad er det, min Pige?“

„Er der ikke Gudstjeneste i Aften i

Grosferer Bloch lod Uvisten synke

„Det er der vistnok; men den er imidlertid forlangt forbi; den plejer

Men ledeligt og tomt var der alligevel trods at Niddommen, og aller mest led-

Da Aftenen var drullen (i rige, fornemme Huse er det jo i Reglen et

„Ja, nu har vi jo set den Herlighed, Børn, og det er jo rigtig nydeligt alt-

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

Saa blev da Uvisten sluttet, man

„Ja, lad os det.“ sagde den Svære Husfrue, idet hun gavede let.

„Ja — men — vi skal vist straks gaa igen; Fader og Moder ventet.“

„De maa virkelig ikke bære Jule-

Madam Nissen gik hen til et Af-

De unge Piger satte sig ned.

„Det er Stillestørvin, min eldste

Datter har sendt sin gamle Mo'r til

Juleaften; hun er gift paa Landet med

en Sneker, og de har saadan fem dej-

„Ja, saadan noget hjemmelavet no-

get kender saadanne fine Frostner vel

fogtens ifte.“ kom det fra den brun-

skæggede Mand, Styrmand Olsen,

Portnerens Svigerfar.

Dg Frostnerne maatte indbrømme det,

de de havde smagt paa Vinen — saa-

dan noget hjemmelavet noget kendte de

ikke.

„Men saa sig vi Tak.“ sagde Jutta,

idet hun begynte at rejse sig og saa

sig rundt i Stuen, hvor der spantes

fattigt ved Siden af hendes eget fine

Hjem.

„Det er ikke, fordi vi vil prale med

det, men De stulde da snart ogsaa se

vort lille Juletræ — de maa ba-

re se, hvor Børnene er glade for det;

Jul uden Børn er kun fattig Jul.“

„Tror du ikke nok, at vi tør blive

lidt?“ spurgte Emma sin Søster; hun

havde ogsaa set sig rundt i Stuen og

færlig heftig Opmærksomhed ved de

tilstedeværendes Ansigt, men ikke et

ensette af dem havde givet hende Med-

hold i, at Juleaften var en fedelig

Aften. Derfor saa de altfor lystfælle

og glade ud.

Enden blev, at Frostnerne indvilligede

i, at Juletræet blev tændt.

Med agtpaaigivende Blikke løb de to

Børn rundt om Træet for at paa, at

Bedstemoder da ikke glemte bare et

ensette af Uvisten. De skulle alle være

tændte. Og snart stod Juletræet staa-

ende i sin Glans, pyntet med uklip-

pede Net og Kræmmerhuse — hvoraf

dog mange allerede vare tomte — og

med en Juleengel af Pap oppe i Top-

pen.

Emma syntes, at Uvisten staaede

langt klarere end deres egne deroppe.

„Stal vi saa danse rundt igennem

„Ja,“ raabte Uvisten i

Munden paa hende. Nu var de

ikke bange mere.

„Aah, her Børnene! De vilse danse,“

bemærkede Madam Nissen, og — imens

sendte hun et prøvende Blik hen paa

fine sine Søster, som om hun vilde

spørge, om det ogsaa kunde gaa an at

opfordre dem dertil.

Men den eldste Dreng kom hende

i Forbød, thi han sprang hen og tog

Emma ved Haanden og sagde: „Kom

nu, fremmed Pige, nu skal vi danse!“

„Dg saa stede det, som vilde have

bragt den „aristokratiske“ til at gaa

bag over af Forbødsfælle, at de fine Frost-

ner Bloch gik i Ring med de „simple

Menneker“ omkring Juletræet i Port-

nerens Vælg. Det var saa mors-

omt, syntes de, at se, hvor Børnene

spærrede Uvisten vidt op og glødede i

de blude Rinder.

„Glade Jul, dejlige Jul,

Engle hale ned i Skjul!

Hid de flyve med Paradisgrønt,

hvor de se, hvad for Gud er kønt,

Vønlig blandt os de gaa.“

Det var Styrmand Olesen, der med

klar Røst istemmede den gamle, kende

Salme; han begynde alene, men efter-

haanden listede de andre sig med ind

i Sangen, og snart Emma og Jutta i

Begyndelsen ikke vidste, hvorledes de

skulde tage paa Situationen, begynde

ogsaa dunfle Rinder hos dem, fra den

Gang de gik til Præsten, at hynge med

inde i deres Sjæle.

Ja, de Menneker kunde holde Jul;

deres tindrende Øjne og hjertelige

Sang begynde at give Emma Forlar-

ring paa, hvorfor Juleaften altid havde

været saa fedelig for hende før.

Hun havde egentlig ikke tidligere

stænk Styrmanden nogen Opmær-

somhed, nu begynde hun at finde no-

get interessant i det aabne, ærlige,